

מחשבות טובות

גיליון 28

פרשת נשא - שבועות תשפ"ו

תובנות ומחשבות לצמיחה והתפתחות אישית מתוך פרשת השבוע

א.

להיות בקשר

אי לאו האי יומא, כמה יוסף איכא בשוקא

לפני שנה בערב שבועות חגגתי את שמחת הברית לבני מוישי שיח', והדברים שדיברתי אז (וכתבתי אותם בהקדמה לקונטרס "לפום ריהטא" שהוצאתי לפני סוכות), קשורים ממש לשבועות, ואכתוב אותם כאן עם תוספות בס"ד.

אש התורה

וכך פתחתי: תארו לעצמכם שהיו מגיעים לברית ר' חיים קנייבסקי והרב שטיינמן זצ"ל... והיו יושבים בסעודה... והיו מתחילים לדבר בלימוד... ולפתע... היתה יורדת אש מהשמים ומלחכת סביבם... אמנם ברגע הראשון היינו נבהלים... אבל אחר כך כשהיינו מבינים שזה אש התורה... היינו נרגעים... ומצד שני היינו מלאי התפעלות... תראו מזה כח התורה... והיינו תפוסים במראה הזה זמן רב...

והנה דבר כזה כבר קרה בברית של אלישע בן אבויה... וכך מסופר בתוס' חגיגה (טו. ד"ה שובו בנים) ונכתוב הדברים בלשון שלנו... אבויה, אביו של אלישע, היה מגדולי ירושלים... וכשנולד אלישע, הזמין לברית את כל גדולי ירושלים... כשהגיעו לאולם... הושיב את כולם במקום אחד... ואת ר"א ור' יהושע במקום אחר... כשהתחילו לאכול ולשתות, התחילו לשיר ולרקוד... אמרו ר"א ור' יהושע, עד שאלו עוסקים בשלהם היינו אכילה וריקודים, אנו נעסוק בשלנו כלומר בדברי תורה... התחילו ללמוד... וירדה אש מן השמים והקיפה אותם... אמר להם אבויה, וכי לשרוף את את ביתי באתם? אמרו לו ח"ו... אלא היינו יושבים ולומדים וחורזים בדברי תורה, מתורה לנביאים ונביאים לכתובים... והיו הדברים שמחים כנתינתם מסיני... שירדה התורה באש... אמר אבויה, אם כך כוחה של תורה... אם יתקיים בני אלישע, אפרישהו לתורה... ומסיים הירושלמי, הואיל ולא היתה כוונתו לשם שמים, יצא אלישע לתרבות רעה...

והדברים מפליאים... מה חיסרון יש בזה שאמר אם כך גדול כוחה של תורה... הא כולנו היינו אומרים כך אם הדברים היו מתרחשים אצלנו בברית... וידוע מאמר הגמ' לעולם ילמד אדם שלא לשמה וכו'? ויותר קשה, לומר שבגלל שלא היתה כוונתו לשמים, לכן לא גדל אלישע בנו לתורה... והוא פלא עצום לכאורה? ועוד יש להתבונן מדוע מצינו כזה סיפור בר' אליעזר ור' יהושע שירדה אש רק כשלמדו בברית, הא ר"א ור' יהושע ודאי לא פסיק פומיהו מגירסא תמיד... ומה נשתנה השתא שירדה אש, דלא מצינו בעוד מקומות שירדה להם אש בעת לימודם?

ומצינו כן אצל יונתן בן עוזיאל בסוכה כח. דאמרין התם דכל עוף שהיה פורח מעליו היה נשרף, ובתוס' שם פירשו דזה מטעם דדברי תורתו היו שמחים כנתינתם בסיני שירדו באש, ולכן היתה אש סביבו ששרפה כל עוף שפרח מעליו. והנה אצל יונתן בן עוזיאל, כל פעם שלמד ירדה אש וכל עוף שפרח מעליו נשרף... ואילו כאן אצל ר"א ור' יהושע לא שמענו שכל פעם שלמדו הקיפתם אש... ומאי שנא הכא בברית שירדה להם אש?

ונראה להקדים מה שראיתי בספר של הרב פינקוס זצ"ל שיחות על שבת קודש עמ' קיז ואכתוב מדבריו בלשון שלי. דהנה מצינו שהיוונים גזרו על ג' מצוות, שבת מילה ור"ח, ויש להבין מה מיוחד בהני מצוות. ומבאר, דהני מצוות, שייכות רק ליהודים ולא לגויים, דבשבת מצינו גוי ששבת חייב מיתה. ובמילה מצינו בגמ' נדרים דגוי אפילו מהול נחשב ערל, דמילה שייכת רק ליהודים. ובר"ח כתיב החודש הזה "לכם", דקביעות החדשים והמועדים הוא רק ליהודים. והביא עוד מדרש שבראש השנה, מתכנסים המלאכים אצל הקב"ה ושואלים "אימתי ראש השנה" ומשיב להם הקב"ה "ולי אתם שואלים? אני ואתם נשאל לבית דין של מטה, שנאמר בכל קראנו אליו", והיינו דקביעות החדשים והמועדים מסורה לישראל בלבד.

ומבואר דמצוות אלו מבטאות את המהות של היהודי, וצריך להבין מה מונח בזה... עוד יש להתבונן, דלכאורה שבת ור"ח סותרים במהותם זה את זה, כי שבת מבטאת שכל העולם שובת ורק הקב"ה נשאר בעולם... כאילו השבת אומרת הכל של הקב"ה... ואילו ר"ח שנמסר לישראל מבטא הפוך... שהכל זה ישראל שהם שולטים על העולם... וצריך ביאור.

מה הדין בשנים שרבים וכל אחד טוען "כולה שלך"?

ולבאר הכל, מביא הרב פינקוס זצ"ל את המשנה ריש בבא מציעא שנים אוחזין בטלית, זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי, יחלוקו. ומה יהיה הדין במקרה הפוך שכל אחד טוען כולה שלך? והאמת שכעין זה מובא במדרש שאלכסנדר מוקדון הלך לבקר את מלך "קציא" שנמצאת מעבר להרי החושך... מלך קציא רצה לכבדו בכסף וזהב... אך אלכסנדר מוקדון סירב... כי יש לו כבר הרבה... ורק ביקש ללמוד איך דנים ושופטים בקציא...

והנה יום אחד הגיע לפני המלך טוען ונטען... זה אומר קניתי שדה ומצאתי בה מטמון... אבל... שדה קניתי ומטמון לא קניתי וממילא המטמון של המוכר... ואילו המוכר טוען מכרתי את השדה וכל אשר בה... והוא ממש המקרה הנ"ל שכל אחד טוען כולה שלך... שאל מלך קציא את אחד מהם, יש לך בן? אמר לו כן... שאל את השני, יש לך בת? אמר לו כן... אמר המלך, אם כן שיתחתנו... והמטמון יהיה לזוג הנשוי, ונמצא המטמון ישאר לשניהם... אלכסנדר מוקדון תמה על פסיקה כזו, וכשראה מלך קציא שהוא תמה על כך, שאלו איך אתה היית דן... אמר לו אלכסנדר מוקדון, אני הייתי הורג את שניהם והכסף היה הולך למלכות... (ולהסביר את עומק המהלך של אלכסנדר מוקדון שהיה הורג את שניהם ולוקח את הכסף למלכות, יעוי' שם בדברי הרב פינקוס שמסביר זאת היטב).

ולימדנו חז"ל בסיפור זה דכששני אנשים רבים על טלית... יכולים הם לריב בב' אופנים, או כולה "שלי", או כולה "שלך"... כשכל אחד טוען כולה "שלי" פוסקים יחלוקו ואז לפעמים אין בה כדי חלוקה ולא באמת מרוויחים מכך, משא"כ כשכל אחד טוען כולה "שלך", שכל אחד רוצה לתת לשני, יש פתרון לקיים שניהם ע"י שותפות... ובזה נשוב לשבת ר"ח ומילה, דהנה שבת לכאורה מבטאת שהכל של הקב"ה, ואילו ר"ח מבטא שהכל של ישראל, ולכאורה הדברים סותרים, וכאן נכנסת מצוות מילה ואומרת שאנו כורתים ברית עם הקב"ה כאילו מתחתנים עם הקב"ה, וכשאנו אחד עם הקב"ה אז הכל גם שלנו וגם שלו, כמו בסיפור עם מלך קציא...

קשר של ברית

עד כאן דברי הרב פינקוס זצ"ל. והנה באמת יש עוד מצוה שמיוחדת רק ליהודים, והיא מצוות ת"ת כדמצינו גוי שעוסק בתורה חייב מיתה... ובאמת כמו שמצינו שמילה היא ברית, גם תורה נקראת ברית, וכדמצינו דהפסוק אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי, נדרש בגמ' גם על תורה (ע"ז ג.) וגם על מילה (נדרים לב.). ונראה דמילה ותורה שניהם ברית עם הקב"ה ומשלימים זה את זה, דהנה במילה אנחנו כאילו נותנים את עצמינו וגופינו לקב"ה... ואילו בברית של התורה... הקב"ה כביכול נתנה לנו להיות בעלים עליה אפילו לפרשה שלא כדבריו כביכול כמבואר בתנורו של עכנאי. ואילו הם שני החלקים של הברית, שכל אחד נותן ואומר לשני הכל שלך...

והנה בברית שעשה אבויה לבנו אלישע, הגיעו ר' אליעזר ור' יהושע... וראו שכולם שמחים אוכלים ושותים... אמרו ר' אליעזר ור' יהושע... עד שהם עוסקים בשלהם היינו שירים וריקודים... אנו נעסוק בשלנו היינו בד"ת... ובפשטות... אמרו כן בביקורת... שכולם מבזבזים את זמנם בשירים וריקודים... ואנו נצל את הזמן ללימוד תורה... אבל יתכן לפרש... שלא התכוונו לומר ביקורת... אלא אמרו... שהיות והמהות של מילה זה "ברית עם הקב"ה"... להיות אחד... א"כ בברית יש ב' חלקים... לא רק ברית של מילה, אלא גם "ברית של תורה"... והיות וראו שכולם שמחים ועוסקים בשמחת המילה... מה יהיה עם החלק של הברית של תורה... ולכן אמרו דאינהו בדידהו ואנן בדידן - בדברי תורה... לקיים הברית מילה בשלימות.

וכמו שמצינו במצוות מילה שמעולם עשו אותה בשמחה... ונראה שזה לא סתם במקרה שבהתחלה עשו אותה בשמחה ולכן עד היום עושים זאת בשמחה... אלא בכוונה מאז ומעולם עשו אותה בשמחה... משום שזה ברית... וברית צריכה להיעשות בשמחה... כי ברית זה הרבה מעבר לשותפות... ברית זה להיות "אחד"... וא"א להתאחד עם מישהו בכפייה ובעצבות... כי אם כן זה לא באמת אחד... ולכן ברית צריכה להיות בשמחה... וממילא גם הברית של לימוד תורה צריכה להיעשות בשמחה...

ולכן בלימוד של רבי אליעזר ור' יהושע בברית מצינו לשון מיוחדת... שהיו "חורזים" מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים, ולא כתוב סתם שהיו יושבים ולומדים... מכיון שהמטרה היתה בלימוד תורה "של ברית", צריכים באופן מיוחד שהלימוד יהיה בשמחה... ולכן למדו דברים המשמחים, וזהו מה שכתוב שהיו חורזים מתורה לנביאים... היינו שמראש הם תכננו ללמוד דברים שמחים, כלומר חידושי תורה המחברים וחורזים תורה לנביאים ונביאים לכתובים באופן שיגיעו לשמחה עצומה כנתינתה מסיני...

ולכן רק כאן בברית מצינו שירדה אש בלימוד שלהם... שהיה כאן לימוד של דברי תורה שמחים במיוחד ועל ידי כך ה"ברית" עם הקב"ה נעשתה בשלימות... ברית של מילה וברית של תורה... והכל בשמחה עצומה... עד כאילו קוב"ה וישראל ואורייתא חד הוא... וכשהיה כזו דביקות בקב"ה ממילא ירדה אש מן השמים כנתינתה מסיני...

ממה אתה מתפעל?

ועדין נשאר לבאר מה היה החיסרון שאחרי שהתפעל מהאש אמר שיפריש בנו לתורה... וכיון שלא אמר כן לשם שמים... לא הצליח בנו אלישע בתורה...

ונבאר זאת במשל פשוט ונפלא... דהנה חתן מתחתן... והיה חתונה שמחה... ריקודים שמחים... אוכל טעים... אולם מפואר... שמחה מושלמת... והנה בסוף החתונה שואלים את החתן... נו... איך היה החתונה? בדרך כלל חתן נורמלי אמור לענות... או שאינו יודע כי לא היה לו את הזמן לשים לב לדברים הטכניים האלו... כי היה כולו שקוע בשמחת החתונה "עם אשתו" וכל מחשבותיו נתונות עליה... וגם אם הצליח לשים לב לדברים הטכניים איך היתה החתונה... אבל לא מייחס לזה חשיבות... כי כשהדברים הטכניים האלו עומדים מול השמחה שלו עם אשתו... הכל כאין וכאפס... ואם יתחיל לענות שבאמת היה אוכל משובח... ואולם מיוחד, וריקודים סוערים... הנה לאויל יחשב בעודו עסוק בטפל ומניח את העיקר... והנה כשאביוה רואה את התנאים ר' אליעזר ור' יהושע יושבים ולומדים בכזו דביקות עצומה בקב"ה... כולם שמחים בשמחה עליונה... והוא מתפעל מהאש?? איפה ההתפעלות מהדביקות בקב"ה מהשמחה בתורה??

ונמשיך את המשל של החתונה... נתאר לעצמינו שבמעמד הר סיני שעם ישראל זכה לראות את הקב"ה בכבודו ובעצמו... שפתח להם שבעה רקיעים וכולם זכו לראות שאין עוד מלבדו... ושם היה המקור של השמחה העצומה שדומה לה זה זכו לשמוח רבי אליעזר ור' יהושע (שהם זכו לשמחה "כ"נתינתה מסיני, אבל במעמד הר סיני, זה היה המקור של השמחה בעצמו). ונכון באותו מעמד היה גם נסים טכניים נפלאים... שראו את הקולות וההר עשן וקול שופר חזק מאד... אבל כל זה לעומת עצם המעמד ולקבל את התורה מהקב"ה זה דבר טכני... וכי יעלה על הדעת שהאנשים שם יתלהבו ויתפעלו מהדברים הטכניים כשלפניהם עומד הקב"ה בכבודו ובעצמו ומדבר איתם ונותן להם את התורה??

וזוהי הטענה והביקורת על אביוה, איך אתה מסתכל ומתפעל מהאש, כשאתה רואה לפניך כעין מעמד הר סיני... דביקות עצומה בקב"ה מתוך לימוד התורה... מהדביקות עם הקב"ה היה צריך להתפעל ולא מהאש... ועל כרחך שההסתכלות של אביוה, היתה הסתכלות חיצונית... וזה מה שהיה החינוך בבית, להסתכלות חיצונית... וכשזה החינוך ובונים על כזה חינוך מגדל גבוה... שהרי אלישע היה אדם גדול... אבל כשבונים מגדל גבוה, חייבים להיזהר ביתר זהירות שהיסודות יהיו ישרים מאד... כי אם לא... גם אם לא יורגש בזמן בניית היסודות... אבל אחר כך ככל שהבנין יגבה... יתחילו לראות שהוא נוטה הצידה עד שיוכל ליפול! (ע"כ מה שדיברתי בברית של בני)

מה קרה בשבועות?

והנה המשל של החתונה... הוא לא "סתם" משל... אלא הוא משל אמיתי... כי במשנה בסוף תענית כתוב "צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה, בעטרה שעטרה לו אימו ביום חתונתו וביום שמחת ליבו" ודורשת המשנה "ביום חתונתו" זו מתן תורה... הרי לנו שמתן תורה זה לא רק הזמן שבו הקב"ה נתן לנו את התורה... אלא הקב"ה כרת איתנו "ברית"... ברית נישואין... התחתנו עם הקב"ה...

ולכאורה מה שהקב"ה "נתן" לנו את התורה... וכפי שנתבאר שהוא נתן לנו אותה להיות "שלנו"... כלומר אפילו לפרשה (ע"י החכמים) כהבנתנו ושלא כדבריו... לכאורה כל זה הוא כתוצאה מהנישואין... שכיון שהתחתנו עם הקב"ה וכתתנו איתו ברית... כחלק מהברית בה אנחנו נותנים את כל כולנו בשבילו... בגופנו ע"י הברית מילה... ובנפשנו שאנו מוסרים את נפשנו בשבילו... אותו דבר גם הוא מצידו... נתן לנו את התורה כדי ליהנות בעליה... והכל מכח ברית הנישואין...

והנה יש כאלה שחושבים ששבועות הוא החג של ה"בני תורה" ולומדיה... וזה על פי הגמ' בפסחים (סח:): שרב יוסף אמר לבני ביתו שיכינו לו לשבועות סעודה משובחת בעגל משולשת... וכל זה למה... "דאי לאו האי יומא, כמה יוסף איכא בשוקא"... שבלי מתן תורה הייתי "עוד יוסף" בשוק... עוד אחד... יש בשוק הרבה יוסף והייתי אחד מהם... אבל בגלל "האי יומא" שהקב"ה נתן לנו את התורה... נתגדלתי ונתרוממתי... נהייתי בן אדם אחר... לא "עוד אחד"... אלא אחד יחיד ומיוחד... "רב יוסף"... וממילא יש כאלה החושבים ששבועות הוא החג של לומדי התורה... שיש להם לשמוח שאינם "עוד אחד" מהשוק...

אבל זה לא נכון... שבועות זה לא החג של הבני תורה... שבועות זה חג של כולם... רק שלבני תורה יש לשמוח יותר מכולם... שהמעין שם בגמ' יראה שלפני דברי רב יוסף מובא המחלוקת בין רבי אליעזר ור' יהושע איך צריך להתנהג ביו"ט, שלפי רבי אליעזר ינהג אדם או כולו לה' או כולו לכם, ואילו לפי רבי יהושע חצי לה' וחצי לכם... נמצא שלפי רבי אליעזר אין חובה בכל יו"ט לקיים "לכם" דאפשר לבחור כולו לה'... ואז מביאה הגמ' כמה ימים שבהם הכל מודים שצריך גם "לכם", ואחד מהימים הוא שבועות... שבשבועות לכו"ע בעינן נמי לכם... ולמה... משום שהוא יום שניתנה בו תורה...

וביום שניתן בו התורה יש לשמוח ולהראות שמחה... ולכן גם לפי רבי אליעזר חייבים לקיים בו גם "לכם" ואי אפשר רק "כולו לה'"... ודבר זה לא קשור דווקא ללומדי התורה... אלא כל יהודי באשר הוא צריך לשמוח ביום זה... כי הוא יום שניתנה בו התורה...

שהמעלה הזאת של "יום שניתנה בו תורה" ... זה לא מעלה "אישית" ... שהקב"ה נתן "לי" את התורה ... אלא זה זה משהו ציבורי שהקב"ה נתן "לנו" ... לעם ישראל ... את התורה ... וכמו שנתבאר שהכל מכח ברית הנישואין עם הקב"ה ... שבמתן תורה ... כנסת ישראל התחתנה עם הקב"ה ... שזה דבר של "כלל ישראל" ... והשמחה שבזה הוא בדיוק כמו שחוגגים "יום נישואים" ... אותו דבר בדיוק ... שבועות זה היום נישואין שלנו עם הקב"ה ... וחוגגים בזה את היום נישואין ... ובזה כלל ישראל שווים ...

אלא שרבי יוסף הגיע והוסיף קומה נוספת ... רבי יוסף אמר ... שלו יש שמחה אישית נוספת ... מלבד השמחה הכללית ... על היום נישואין ... שאמר רבי יוסף ... שבאופן אישי ... בגלל מתן תורה ... זכה להיות בן אדם אחר ... להתגדל ולהתרומם ... זאת אומרת שמלבד הדבר הכללי שזהו היום נישואין עם הקב"ה ... עוד הוא הרוויח בזה רווח אישי ... להיות בן אדם אחר ... וממילא צריך להוסיף על השמחה הכללית ... ולכן אמר לבני ביתו ... שלא רק שרוצה לקיים סתם "לכם" ... כמו שהגמ' אמרה קודם שהכל מודים שבשבועות בעיני "נמי לכם" ... כלומר עד עכשיו הגמ' שאמנם בעלמא יש מחלוקת האם בעינין לכם, ולפי רבי אליעזר לא חייבים לעשות "לכם" ... אבל בשבועות יש חובה לעשות "גם לכם" ... אבל מצד ה"גם לכם" ... מספיק אולי לאכול משהו ... אבל רבי יוסף ... לא ... אני לא מסתפק בזה ... אני רוצה לעשות "סעודה משובחת בעגל משולשת" ... משהו רציני ...

דובדבן ללא הקצפת

והנה מי שחושב שהשמחה של שבועות ... הוא רק השמחה של רבי יוסף ... דאי לאו האי יומא, כמה יוסף איכא בשוקא ... שכל השמחה של שבועות הוא מה שהתרוממנו והתגדלנו ע"י התורה ... הוא מפספס את העיקר !!! זה כמו הדובדבן של הקצפת ... אבל ... בלי הקצפת !!!

ונמשיל זאת במשל פשוט ודומה ... כידוע כל נישואין מביאים איתם "עבודת המידות" מיוחדת ... כי עצם החיים ביחד של איש ואשה שהם שונים במהותם ... בעל כרחך מחייבת עבודת המידות ... וזה עוד לפני הבדלים נוספים שיכולים להיות ... והנה יום אחד ראו החברים בבית'מדרש את חברם שמח במיוחד ... שאלו אותו ... מה יום מיוחד ... אמר להם ... היום ... זה היום נישואין שלי ... אמרו לו ... אוהו ... יפה מאד ... אבל תגיד ... למה אתה שמח ... אמר להם ... מה אתם שואלים בכלל ... אתם יודעים איזה "בן אדם" נהיית בעקבות הנישואין האלו ... איזה עבודת המידות הנישואין האלו ... ממש נהיית בן אדם אחר ... אנחנו שומעים את זה ... וכמעט מתעלפים ... זהו ... זה מה שאתה שמח ... על הרווח האישי שלך ... שאין ספק שהוא גדול ... אבל זהו ... השמחה הטבעית של יום נישואין אמורה להיות על עצם הקשר ... על הזכות לעבור עוד שנה של קשר ... של ביחד ...

בשבועות ... התחתנו עם הקב"ה ... ובזה עלינו והתעלינו משאר הבריאה ... שאיננו רק סתם נבראים בעולם ועבדי המלך הבורא ... נהיינו כביכול ה"אשה" של הקב"ה ... נכנסנו לחיים אחרים ... לחיות בשותפות עם הקב"ה ... וחלק מהשותפות יש כאן מסירות הדדית שאנחנו מוסרים את גופנו ונפשנו לקב"ה והוא מצידו נתן לנו את התורה והשליטה בבריאה על ידה ... והנישואין האלו ... מביאים איתם גם ניסיונות ... וע"י הניסיונות האדם צומח, מתגדל ומתרומם ... והכל מכח האי יומא שהתחתנו עם הקב"ה ... זאת אומרת שמי שמח בשבועות רק בגלל שנהיה בן אדם אחר ... הוא בדיוק כמו מי ששמח ביום נישואין שלו בגלל שהנישואין הפכו אותו לאדם אחר ע"י עבודת המידות ... שזה כמו הדובדבן של הקצפת בלי הקצפת ... אחרי שאנחנו שמחים על עצם היום ... שזה יום שניתנה בו תורה לכלל ישראל ... וכולנו ... כל כלל ישראל בכלל השמחה הזאת שהתחתנו עם הקב"ה ... אחרי ששמחים על עצם קשר הנישואין ... הוסיף רבי יוסף ... אני רוצה עוד דובדבן על הקצפת ... בגלל שנהיית גם אדם אחר הרבה יותר ע"י הנישואין האלו ...

למאי נפקא מינה ... אדם יכול ללמוד כל החיים ... אבל מעולם לא לפגוש את הקב"ה ... יהודי התחתן עם הקב"ה ... אבל מעולם לא דיבר איתו ... נכון ... הוא מתפלל 3 תפילות ביום ... במנין ... כוונה ... הכל בסדר ... אבל העיקר חסר מן הספר ... הוא לא ידע, הפנים והבין ... את מהות החיים ... מהות הקשר ... הוא לא השכיל להבין ... שהתורה והמצוות זה לא ענין טכני שצריך לקיים ... זו צורת חיים ... קשר של נישואין ... להיות בקשר ... וכשלא מבינים את זה ... אפשר להיות באמצע תפילה ... אבל מגיע השעה 9 ... וצריך לרוץ לכולל ... ללמוד תורת ה' ... אז חותכים את השיחה עם הקב"ה ... ורצים ללמוד ... (נכון שרק שמונה עשרה זה "ממש" פגישה עם המלך ... אבל היום שנהגו צורת תפילה מסוימת עם הוספות לפני השמו"ע ואחריו, הכל נהיה חלק מ"הפגישה" עם המלך ...) איזה מן קשר זה?!

וגם התפילה ... אמנם עיקר הקשר נישואין הוא ע"י עסק התורה ... אבל גם בזוגיות דעלמא ... יש דיבורים ויש דיבורים ... ויש גם הרבה דברים טכניים לדבר ... אותו דבר בקשר נישואין עם הקב"ה ... עיקר ה"קשר" עם הקב"ה הוא בלימוד התורה ... חיי עולם ... אבל מה לעשות ... יש גם "חיי שעה" ... וזוהי התפילה שנקראת "חיי שעה" ... השאלה איך אנחנו נגשים ומסתכלים על תפילה ... האם כעוד "מטלה" או אפילו "מצווה" שצריך לעשות ... אם כן ... פספסנו את העיקר ... את ה"קשר" ... כש"חיים בקשר" ... החיים נראים אחרת ... לא רק הלימוד והתפילה ... החיים עצמם ... והכל מכח "האי יומא" ... יה"ר שנזכה באמת "להיות בקשר" של קיימא ...

שבת שלום - אוריאל שורצברט